

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδόπουτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 29 Ὀκτωβρίου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 48

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἡ νεαρὴ πρωτόγονη

Ἀπὸ τοὺς τέσσερις ἐπιστήμονες ἐ-
κείνος ποὺ ἔκανε τὴ μεγαλύτερη ἐν-
τύπωση στοὺς προϊστορικοὺς ἀνθρώ-
πους ἦταν δίχως ἄλλο ὁ Νταρλιέ. Τὰ
ματογυάλια του, ποὺ ἔδιναν τέτοια
περιεργὴ ἐκφραση στὸ πρόσωπό του,
τὰ ἀνάστατα μαλλιά του καὶ ὁ φακὸς
ποὺ κρατοῦσε ἀδιάκοπα στὰ χέρια
του, ὅλο του τὸ ὕψος καὶ ἡ ἐμφάνι-
σή του προκαλοῦσαν στοὺς ἀνθρώ-
πους αὐτοὺς μὲ τὴν παιδική ψυχὴ τὸν
τρόμο καὶ τὸν σεβασμό. Ἐνα πρωτὶ ὁ
Τῶκεττ εἶπε στὸν Νταρλιέ καὶ στὸν
Μουζέν.

—Νὰ τοὺς ἀφήσωμε ἐλεύθερους
νὰ πᾶν νὰ κυνηγήσουν.

—Ὅτε ἰδέα, φώναξε ὁ Νταρλιέ,
μόλις φθάσουν στὸ δάσος θὰ μᾶς φύ-
γουν καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσουν.

—Εἰμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸ κά-
νουν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἀλλωστε θὰ
κρατήσουμε γιὰ ὁμήρους τὶς γυναῖκες
ὅσο θὰ λείπουν οἱ ἄνδρες.

Στὸ τέλος ὁ Ἀμερικανὸς κατόρθω-
σε νὰ πείσῃ τοὺς φίλους του νὰ ἐπι-
τρέψουν στοὺς τρεῖς ἄνδρες νὰ βγοῦνε
στὸ κυνήγι. Ὁ ἴδιος ἔμεινε γιὰ νὰ φυ-
λάτῃ τὶς γυναῖκες.

Ὅσο γιὰ τὸν Νταρλιέ, αὐτὸς ἐπέ-
μεινε, νὰ πάῃ μαζί μὲ τοὺς κυνηγούς.
Ἦθελε νὰ ἰδῇ μὲ τί τρόπο κυνηγοῦ-
σαν οἱ προϊστορικοὶ ἀνθρωποί, πῶς
παρακολουθοῦσαν τὸ κυνήγι, πῶς ἔ-
στηναν τὶς παγίδες. Τὸ βράδυ ὅταν
γύρισε ἦταν ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν
κούραση, μὰ ἐνθουσιασμένος ἀπ' ὅσα
εἶχε ἰδεῖ.

—Ἐχῶ τὴν ἐντύπωση ὅτι οἱ ἄν-
θρωποι αὗτοι ἀποροῦν ποῦδὲν βρίσκουν
πιά τὸ ἴδιο κυνήγι ποὺ ὑπῆρχε ἐδῶ

στὴν ἐποχὴ τοὺς. Ὡστόσο κατάφεραν
νὰ σκοτώσουν ἕνα λαγὸ καὶ ἕνα τάρ-
ρανδο. Τεμάχισαν τὸ ζῶον ἐκεῖ ποὺ
τὸ εἶχαν σκοτώσει καὶ δὲν πῆραν
παρὰ τὰ ψαχνά, τὸ δέρμα καὶ τὸ κε-
φάλι ἀφήνοντας ἐκεῖ ὅλα τ' ἄλλα.
Τώρα ἐτοιμάζουν τὸ φαγητό τους.
Πᾶμε νὰ τοὺς δοῦμε.

Διευθύνθηκαν ὅλοι πρὸς τὴν σκη-

Ὁ ἀρχηγὸς ἔβγαλε μιὰ φωνὴ καὶ τραβήξε τὸ μαχαίρι του.
(Σελ. 414, στ. γ)

νὴ ὅπου ἦταν ἐγκαταστημένοι οἱ προϊ-
στορικοὶ ἀνθρωποί. Βλέποντας τὸν
Νταρλιέ, ποὺ τὸν νόμιζαν καθὼς φαί-
νεται ἀρχηγὸ ὅλων αὐτῶν τῶν μάγων,
οἱ προϊστορικοὶ ἀνθρωποὶ σηκώθηκαν
καὶ τὸν προσκύνησαν μὲ νοήματα. Ὁ
Νταρλιέ προσπάθησε μὲ νοήματα νὰ
τοὺς πῇ νὰ μὴν ἐνοχληθοῦν γιὰ χά-
ρη του. Τότε ὅμως καὶ αὐτὸς καὶ οἱ
σύντροφοί του ἄκουσαν μὲ μεγάλη
τους ἐκπληξὴ τὸν Τῶκεττ νὰ λέῃ
μερικὲς λέξεις καὶ τοὺς προϊστορι-

κοὺς ἀνθρώπους νὰ τοῦ ἀπαντοῦν.
Βλέποντας τὴν ἐκπληξὴ τῶν φί-
λων του ὁ Τῶκεττ προσπάθησε κοκ-
κινίζοντας νὰ δικαιολογηθῇ.

—Ἡ νέα αὐτὴ προσφέρθηκε νὰ
γίνῃ δάσκαλός μου καὶ νὰ μοῦ μάθῃ
τὴ γλῶσσα της. Ἐμαθα κιόλας τὰ
ὀνόματα ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων
ποὺ βγάλαμε ἀπ' τὸν πάγο καὶ ἔμα-
θα καὶ μερικὲς ἀπὸ τὶς περιπέτειές
τους. Τὸ βράδυ θὰ σᾶς τὶς διη-
γήθῶ.

Ὁ Νταρλιέ χαμογελώντας ἔσχυσε

πρὸς τὸν Μουζέν καὶ τοῦ εἶπε στ'
αὐτή:

—Δὲν γέγραφα ὅτι ὁ φίλος μᾶς ἦ-
ταν τόσο αἰσθηματικὸς. Ἡ ἀλήθεια
εἶναι πῶς αὐτὴ ἡ κοπέλλα εἶναι πραγ-
ματικὰ πολὺ ὀραία.

Τὸ βράδυ, ὅταν οἱ προϊστορικοὶ ἄν-
θρωποὶ ἀναψάν τὰ λυχνάριά τους ποὺ
ἐκαιγαν μὲ λίπος τάρανδου, ὁ Νταρ-
λιέ καὶ οἱ σύντροφοί του μαζεύτηκαν
στὶς δικές τους τὶς σκηνές, καὶ μὲς
στὴν ἡσυχία τῆς πολιτικῆς νύχτας κά-

θησαν ν' ακούσουν την αφήγηση του 'Αμερικανού.

— Την ημέρα που τους βρήκε ξαφνικά ή θύελλα, άρχισε να λέει εκείνος, οι άνθρωποι μας έφευγαν προς το Βορρά κυνηγημένοι από μια έχθρική φυλή. Όπως μου εξήγησαν και έπως πολύ σωστά μαντεύατε σεις, κύριε Νταρλιέ, ή πατρίδα τους δεν ήταν αυτό το μέρος. Είχαν έρθει από πολύ μακριά, από μια χώρα που βρισκόταν προς το μέρος που ανατέλλει ο ήλιος, γεμάτη βουνά και βαθείς σπηλιές. Ήταν φυλή κυνηγών και έφθασαν ως εδώ ακολουθώντας το μαμμούθ, που μη βρίσκοντας πιιά χόρτο και γρασίδι στ' ντόπια μέρη τράβηξε προς τις χλοερές πεδιάδες του βορρά. Όταν όμως ήρθαν στη χώρα αυτήν βρέθηκαν αντιμετώποι με μια άλλη φυλή, διαφορετική από τη δική τους, που σύμφωνα με τις περιγραφές που μου έκαναν έμοιαζε πολύ με τις μογγολικές φυλές που κατοικούν και σήμερα τη Σιβηρία. Στην αρχή απέκρουσαν τις επιθέσεις τους και τους κυνήγησαν μακριά, μα όταν ήρθε ο χειμώνας βρέθηκαν μπρος σε νέα επίθεση. Κυνηγημένοι από τους έχθρους κι' από τη χιονοθύελλα που είχε ξεσπάσει ξαφνικά με όρμη, ήρθαν και κατέφυγαν κάτω από μια απόκρημνη πλαγιά, όπου νόμιζαν πως θα ήταν προφυλαγμένοι από το χιόνι, και την όρμη του ανέμου. Ξαφνικά ένας πελώριος όγκος χιονισού γκρεμίστηκε από το ύψος της πλαγιάς και τότε έθαψε όλους πριν προλάβουν να φύγουν. Έδώ σταματούν οι αναμνήσεις τους. Μες στη μνήμη τους υπάρχει ένα μεγάλο κενό, από τη στιγμή που τους πλάκωσαν τα χιόνια ως τη στιγμή που άνοιξαν τα μάτια τους κάτω από τις ήλεκτρικές μας μηχανές και μας αντίκρισαν μπροστά τους.

— Λοιπόν εγώ βγήκα στο κυνήγι μαζί τους, είπε ο Νταρλιέ και σ'ε διαβεβαίω πως δεν έχουν ξεχάσει τίποτες. Έστησαν παγίδες τόσο τεχνικές και τόσο απλές συγχρόνως, που όμοιολογ' ότι τις έθαψα. Αύριο θα πάω να ιδω αν έχουν πιάσει τίποτα και είμαι βέβαιος ότι θα βρούμε κυνήγι.

— Πρέπει να ετοιμαζόμαστε για την επιστροφή, είπε την άλλη μέρα ο Νταρλιέ. Πώς θα την κανονίσουμε όμως; Τους ανθρώπους θα τους μεταφέρουμε με το αεροπλάνο. Το μαμμούθ όμως; αναλαμβάνεις εσύ, Τώκεττ, να το μεταφέρεις ως το σιδηρόδρομο;

— Ο Τώκεττ δεν απάντησε. Τώρα και μερικές ημέρες φαινόταν πολύ συλλογισμένος.

— Ο Λαρχζάκ έδειχνε, με τ' άλλεπάληλα τηλεγραφήματα που έστελνε, την ανυπομονησία του να ιδη από κοντά τα ευρήματα των φίλων του. Φαινόταν όμως αρκετά δύσπιστος γιατί ως τότε κανείς δεν είχε βρει ίχνη προϊστορικών ανθρώπων σε τέτοιο ύψος.

— Θά ιδήτε, έλεγε ο Νταρλιέ, τι πλήθος θα έρχεται να τους θαυμάζει!

— Δίχως άλλο, απάντησε ο Μουζέν, μα θα ζήσουν άραγε εκεί που θα τους πάμε;

— Πώς να γίνη, έκανε ο Νταρλιέ. 'Ας ελπίσουμε πως θα συνειθίσουν στην καινούργια τους ζωή.

— Εγώ πολύ φοβάμαι πως θα πεθάνουν, είπε ο Μουζέν. Λάβετε υπόψιν σας πόσο δύσκολα προσαρμόζονται στον πολιτισμό. Έλες οι πρωτόγονες φυλές. Παντού σχεδόν δεκατίζονται. Οι ασθένειες, οι καινούργιοι τρόποι ζωής τους εξασθενούν σε τέτοιο σημείο, που δεν μπορούν πιιά ν' αντιστάσουν. Πώς θα ζήσουν στο Παρίσι αυτοί οι δυστυχισμένοι; Έπειτα, λάβετε υπόψιν σας και το φοβερό πείδημα που θα τους αναγκάσετε να κάνουν το μυαλό τους. Φοβάμαι πως ο κλονισμός θα είναι τόσο μεγάλος ώστε θα τους σκοτώση.

— 'Ε, κι' έπειτα; φώναξε ο Νταρλιέ. Φυσικά θα λάβουμε, έλες τις προφυλάξεις. Είναι το καθήκον μας. Μα ή 'Επιστήμη πρώτα απ' όλα.

— Ο Τώκεττ άκουγε χωρίς να λέει τίποτα. Στο τέλος τώλημνος να κάνει μια παρατήρηση στον Μουζέν:

— Είπατε ότι οι άνθρωποι αυτοί, αν μεταφερθούν στην Ευρώπη, δεν θα μπορέσουν να συνηθίσουν στους σημερινούς όρους της ζωής. Κι' αν μείνουν εδώ;

— Έδώ ίσως να μπορούσαν να ζήσουν, να εγκατασταθούν σιγά-σιγά και να προσαρμοσθούν στον πολιτισμό.

— Ο Τώκεττ έσκυψε το κεφάλι του και έβλεπε την ημέρα έμεινε βυθισμένος σε σκέψεις που δεν τις ανακοίνωσε σε κανένα.

— Όλες οι προετοιμασίες για την αναχώρηση είχαν τελειώσει, τα μηχανήματα είχαν κλεισθή στα κιβώτια και τα κιβώτια είχαν καρφωθή. Ήταν έτοιμοι να κατεβούν στη βάση όπου θα έρχονταν τ' αεροπλάνο να τους πάρουν.

— Έξαφνα ο Γιακούτης οδηγός δείχνοντας το βάθος του όριζοντα είπε:

— Βλέπετε εκείνη τη σκοτεινή γραμμή; Είναι οι Λαμούτες. Μας παραμονεύουν.

— Και γιατί; άπόρησε ο Μουζέν.

— Θέλουν να βρουν ευκαιρία να μάς επιτεθούν.

— Και πως έμαθαν οι Λαμούτες πως είμαστε εδώ;

— Από τη φυλή των Γιακούτων, που ήταν μαζί μας όταν αναστήσαμε το μαμμούθ, απάντησε ή Ναδία, μεταφράζοντας τα λόγια του οδηγού. 'Ο οδηγός μας λέει πως δίχως άλλο θα είμαστε υποχρεωμένοι ν' αντιμετωπίσουμε τις επιθέσεις όλων αυτών των φυλών γιατί νομίζουν πως βγάλαμε στην επιφάνεια, όλα τα κακοποιά πνεύματα που ζούν κάτω από τη γη και πως ή Ιερουσαλίμα μας αυτή θα κάνει να ξεσπάσουν επάνω στο κεφάλι τους όλα τα κακά του κόσμου, καταστροφές, επιδημίες, θύελλες.

— Είμαστε ώπλισμένοι, είπε ο Μουζέν.

— Τι μπορούν να κάνουν τα όπλα μας στις φανατισμένες αυτές φυλές που κάθε τόσο θα μάς κάνουν αίφνιδιασμούς και θα μάς στήνουν ενέδρες. Τι μπορούν να κάνουν τα όπλα μας σ' ένα κλεφτοπόλεμο ύπουλο κι' αδιάκοπο. Ένα πράγμα μόνο μάς μένει: να φύγουμε όσο το δυνατόν γρηγορώτερα.

— Καλά, είπε, ο Μουζέν, μα τι θα κάνουν τους ανθρώπους και το μαμμούθ; Αυτοί δεν μεταφέρονται τόσο εύκολα.

Και άστειεύόμενος είπε γελώντας στον Τώκεττ:

— Τα πράγματα θα ήταν πολύ απλούστερα, αν ή όμορφη εκείνη άγρία ήταν γυναίκα σου.

— Από το πρόσωπο του 'Αμερικανού πέρασε ένα σύννεφο.

— Νομίζω πως κατά βάθος με περιφρονεί όσο και με φοβάται.

— Μιλάτε σοφά; άπόρησε ο Μουζέν.

— Και βέβαια, έκανε ο Τώκεττ, αντικρύζοντας θαρρετά τον Μουζέν. 'Ισως σε σ'ε φαίνεται παράλογο κι' έξωφρενικό, ίσως έχετε δίκιο, μα τι τα θέλετε, εγώ βρίσκω πως αυτή ή νέα έχει μια έντελως ιδιαίτερη γοητεία. Πρωτ' απ' όλα το μυαλό της είναι ακόμη φρέσκο, καινούργιο, γεμάτο όρμη και σχέδια.

— Αυτό είναι αλήθεια, αναγνώρισε ο Μουζέν, μα έκτος απ' αυτό είναι και πολύ όμορφη γυναίκα.

— Ναί, ή ωραιότερη που έχω ιδεί ποτέ μου.

— 'Ε, λοιπόν θα την παντρευτήτε στο Παρίσι.

— Ο Τώκεττ απάντησε τονίζοντας τις λέξεις:

— 'Ο πολιτισμός θα την σκοτώση, έσεις ο ίδιος το είπατε και έχετε δίκιο.

(Ακολουθεί)

KIMON ALKIANE

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΣΥΛΛΟΓΙΖΟΜΟΥΝ τί να σ'ε γράψω και δεν έβρισκα, όταν άκουσα τις καμπάνες να χτυπούν λυπητερά. 'Α, ο

'Αρχιεπίσκοπος! 'Από ήμέρες ήταν άρρωστος βαριά στον 'Ερυθρό Σταυρό. . . το θάνατό του διαλαλούσαν βέβαια οι καμπάνες. . . 'Οχι, τέτοιο θέμα δεν το ήθελα, μα ήταν γραφτό. . . 'Ο καλός Χρυσόστομος μάς φεύγει τόσο πρόωρα, τόσο αναπάντεχα! . . Προχτές ακόμα τον είχαμε κοντά μας' θαλερό, άκμαστο, υγιέστατο. 'Ηταν έβδομήντα χρονών—στα 1868 γεννήθηκε—και φαινόταν σαν πενήνταπέντε. . . Και τί δραστήριος, τί ακούρατος, τί πρόθυμος για όλα! . .

'Αρχηγός της 'Εκκλησίας, με τόσες φροντίδες, με τόσες άσχολίες, έβρισκε ακόμα καιρό να γράφη άρθρα, μελέτες, βιβλία, και να κάνει σφ'ε ανακοινώσεις στην 'Ακαδημία, που από καμιά συνεδρίασή της δεν έλειπε. Γιατ' ήταν και 'Ακαδημαϊκός. Είχε διορισθεί από τους πρώτους, μόλις ιδρύθηκε ή 'Ακαδημία, όχι βέβαια γιατί ήταν 'Αρχιεπίσκοπος, παρά γιατί του έδιναν δικαίωμα στο μεγάλο τίτλο τ'ε ιστορικά του συγγράμματα, τα ίδια που τον είχαν κάνει πρωτότερα και καθηγητή του Πανεπιστημίου. 'Ηταν έξοχος ιστορικός της Χριστιανικής 'Εκκλησίας. 'Ηξερε την ιστορία της μέσα στους αιώνες όσο κανένας άλλος. Και την έγραφε, και την έδιδασκε, με σαφήνεια και γλαφυρότητα.

— Ο Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καταγόταν από τη Μάδυτο της Θράκης. Τis πρώτες του σπουδές τις έκανε στην Πόλη, στη Μεγάλη του Γένους Σχολή, και στην Εδαγγελική Σχολή της Σμύρνης. Με το πτυχίο της ήρθε στην 'Αθήνα και γράφτηκε στη Θεολογική του Πανεπιστημίου. Κι' άφου πήρε το δίπλωμά του πήγε στη Ρωσία και τελειοποιήθηκε στην 'Εκκλησιαστική 'Ακαδημία του Κιέβου. 'Η δράση του αρχίζει από τα 'Ιεροσόλυμα, όπου πολλά χρόνια υπηρέτησε την εκεί 'Εκκλησία, μεταφέρεται στην 'Αλεξάνδρεια και συνεχίζεται στην 'Αθήνα, όπου ο Χρυσόστομος, άρχιμανδρίτης τότε, έγινε διευθυντής της Ριζαρείου Σχολής, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο, άρχιεπίσκοπος 'Αθηνών και πάσης 'Ελλάδος, και 'Ακαδημαϊκός. Στάθηκε ένας ιδανικός άρχηγός της 'Εκκλησίας, που έκαμε γι' αυτήν πολλά,

κι' ένας μεγάλος φιλόanthropos, πρωτοστάτης πάντα στην κοινωνική πρόνοια για τους φτωχούς οικογενειάρχες και τα όρφανά παιδιά.

Τον πρωτογνώρισα όταν ήταν άρχιμανδρίτης. Συνεργαζόμαστε τότε στη Μεγάλη 'Επιτροπή για τον έρτασμό της 'Ελληνικής 'Εκατονταετηρίδας, και πολλές φορές έθαύμασα το ήθος του και τη σοφία του. 'Αργότερα έγινε συνάδελφός του στην 'Ακαδημία, όπου βλέπομαστε και μιλούσαμε συχνά. 'Ηταν ένας από εκείνους που υποστήριξαν την υποψηφιότητά μου, και δεν θα ξεχάσω ποτέ πως, όταν ή 'Ακαδημία μ' εξέλεξε μέλος της, του 'Αρχιεπισκόπου ήταν το πρώτο συγχαρητήριο που έλαβα. «Σ'ε συχαίρω θερμώς, μου έγραφε, δια την εκλογήν σας, εις την οποίαν κι' εγώ συνετέλεσα». Και τη δεξίωσή μου στην 'Ακαδημία την έτιμησε και την έλάμπυρε με την παρουσία του. Μόνο από την τελευταία του Παπαντωνίου, που είχα την τιμή να τον δεξιωθώ εγώ, ο Μακαριώτατος έλειπε. Με πόση θλίψη συλλογιζόμαστε τη χαρμόσυνη άκαδημαϊκή ημέρα πως εκείνος χαροπάλασε στο κρεβάτι ενός Νοσοκομείου! Γιατί και την υποψηφιότητα του Παπαντωνίου, σ' φωτισμένος άνθρωπος, την υποστήριξε επίσης. Την ημέρα της εκλογής, τον περασμένο Μάη, μια στιγμή που μου φάνηκε πως ήθελε να φύγη και τον ρώτησα αν δεν θ'έμενε για να ψηφίση, μου αποκρίθηκε: «'Ησυχάστε, θά μείνω. Και θα το δώσω την ψήφο μου, γιατί το αξίζει». 'Ηταν ή τελευταία φορά που βλέπομαστε από κοντά, και μιλούσαμε. . .

Σ'ε άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΘ'

Και νά! Σ'ε να μάντεψε την επιθυμία του Κωστάκη, ο κ. 'Αψε-Σβύσε γυρίζει και του λέει:

— Έρχεσθε τώρα έσεις, μικρό μου κύριε, να καθήσετε σ' αυτό το σκάμνι, να ιδούμε τί μπορεί να βγ'η απ' το στόμα σας;

Πρίν του το π'η καλά-καλά ο ταχυδακτυλουργός, ο Κωστάκης έτρεξε στο σκαμνί του, έσπρωξε την ξαδέσφη του να κατεβ'η, και καθήσε αυτός.

— Άνοιξτε το στόμα σας, παρακαλώ, του λέει ο κ. 'Αψε-Σβύσε.

— Ορίστε.

— Ακόμα. . . ακόμα λίγο. . . ά, μπράβο! Έτσι! . . Σταθήτε τώρα. . .

— Ο κ. 'Αψε-Σβύσε κοιτάζει καλά μέσα στο στόμα του Κωστάκη κι' έπειτα λέει:

— 'Ορα! . . Τώρα θα βάλω το μαγικό μου ραβδί. . . Μη φοβάστε! Μόλις θα σ'ε άγγισή. . .

— Ο Κωστάκης θά φοβόταν πολύ αν έβλεπε πως ο κ. 'Αψε-Σβύσε άλλαξε το ραβδί του με μια τανάλια. 'Αλλ' αυτό έγινε τόσο «ταχυδακτυλογικά», ώστε ο Κωστάκης δεν το είδε κι' εξακολουθούσε να κρατ'ε το στόμα του δλάνοιχτο, περίεργος να ιδ'η τί καλά θα του έβγαζε από μέσα του ο ταχυδακτυλουργός.

— Αεαφνα. . . νοιάθει έναν πόνο και ξεφωνίζει: «'Α! ». Τί είναι; 'Απλούστατα: ο κ. 'Αψε-Σβύσε του έβγαλε ένα δόντι. Νά το! Το κρατ'ει τώρα στην άκρη της τανάλιας του και λέει χαμογελώντας πονηρά:

— Αυτό βοήθα, αυτό έβγαλα. Κι' έπρεπε να βγ'η γιατί είναι χαλασμένο.

— Ο πόνος ήταν στιγμιαίος. 'Ο Κωστάκης βλέπει το δόντι του, καταλαβαίνει πως ο παππούς κι' ή μαμά του είχαν συνεννοηθεί με τον ταχυδακτυλουργό να του παίξουν αυτό το παιχνίδι, και γελά κι' ο ίδιος που την έπαθε χιωτική. Γλύτωσε όμως απ' το χαλασμένο του δόντι, ποτέ πιιά δεν θα του ξαναπονούσε, κι' αυτό ήταν το σπουδαίο.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

TOM ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

“Ας γυρίσωμε τώρα πίσω στὸν Τόμ καὶ στὴ Μπέκυ κι’ ἄς ἰδοῦμε τί ἔκαναν στὸ πίκ-νίχ.

Στὴν ἀρχὴ προχώρησαν κι’ αὐτοὶ μαζί με τίς ἄλλες παρέες μὲς στοὺς λασπωμένους δρόμους τῆς σπηλιάς καὶ θαύμασαν τίς αἰθούσες με τὰ υπερβολικὰ ὀνόματα τῆς «Μητρόπολις», «τὰ παλάτια τοῦ Ἀλαδίνου» καὶ ἄλλα πολλά. Ὑστερα περιπλανήθηκαν μέσα σ’ ἓνα πολυδαίδαλο διάδρομο κρατώντας ψηλά τὰ κεριά τους καὶ διαβάζοντας τὸ ἀπερίγραπτο ἀνακάτωμα ποὺ ἔκαναν τὰ χαραγμένα στοὺς τοίχους ὀνόματα, τὰ ἀρχικά καὶ οἱ ἡμερομηνίες. Προχωρώντας καὶ κουβεντιάζοντας εὐθύμα, δὲν κατάλαβαν πὼς οἱ ἐπιγραφές εἶχαν ἀρχίσει ν’ ἀραιώνουν καὶ στὸ τέλος ἔπαυσαν ὁλότελα. Ἐγραψαν τότε τὰ δικά τους ὀνόματα στὸν τοῖχο με τὰ κεριά τους καὶ προχώρησαν μακρύτερα. Ἐξαφνὰ ἔφθασαν σ’ ἓνα μέρος ὅπου ἔτρεχε ἓνα μικρὸ ρυάκι σχηματίζοντας παρακάτω ἓνα μικρὸ καταρράκτη καὶ μιὰ λιμνούλα.

Ὁ Τόμ σήκωσε τὸ κερὶ του γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸ μέρος καὶ εἶδε ὅτι ἀπὸ κεῖ ἀρχίζε ἓνα εἶδος στενῆς σκάλας ποὺ κατέβαινε στὸ βάθος κι’ ἀμέσως τοῦ ἤρθε ἡ φιλοδοξία νὰ γίνῃ ἐξερευνητής.

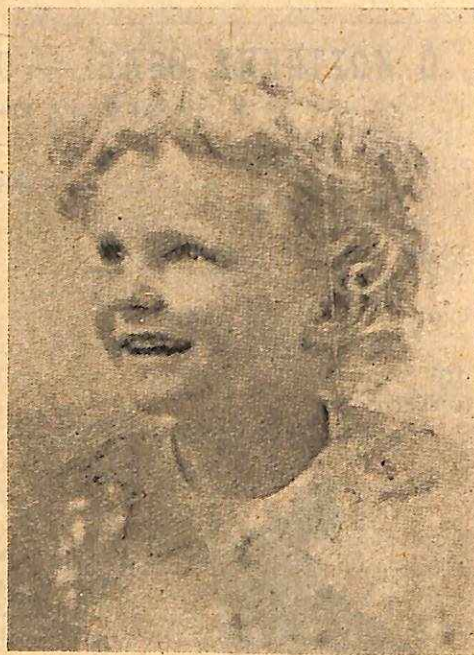
Ἡ Μπέκυ δέχθηκε με ἐνθουσιασμό τὴν πρότασή του καὶ ἀφοῦ ἔκαναν ἓνα σημάδι με τὸ κερὶ τους στὸν τοῖχο γιὰ νὰ βροῦν τὸ δρόμο γυρίζοντας, ξεκίνησαν πρὸς τὸ ἄγνωστον.

Ἐστρίψαν δεξιὰ, ἔστρίψαν ἀριστερά, προχωροῦσαν ἀνάμεσα στοὺς λαβυρίθους τῆς σπηλιάς, ξανάκαναν ἓνα δεύτερο σημάδι στὸν τοῖχο καὶ μπήκαν σὲ μιὰ εἴσοδο ποὺ ὡδηγοῦσε πρὸς βαθεῖα ἀκόμη. Ὁ διάδρομος αὐτὸς τοὺς ἔδρασε σὲ μιὰ μαγευτικὴ μικρὴ πηγὴ ποὺ ἡ λεκάνη τῆς ἦταν στολισμένη με ἀρυστάλλα ποὺ λαμποκοποῦσαν. Ἡ πηγὴ αὐτὴ βρισκόταν στὴ μέση ἐνδὲς θολωτοῦ ποὺ ἡ κορυφὴ του στηριζόταν σὲ υπερύψηλες κολῶνες ἀπὸ σταλακτίτες. Στὴν κορυφὴ αὐτὴν ἦταν κρεμασμένα τσαμπιά ὁλόκληρα ἀπὸ νυχτερίδες κολημένες ἢ μιὰ στὴν ἄλλη. Τὸ φῶς

τίς ἐτάραξε καὶ σκόρπισαν μέσα στὴ σπηλιά πετώντας πέρα-δῶθε καὶ τσιρίζοντας. Ὁ Τόμ ποὺ τίς ἤξερε κατὰλαβε πρὸς κινδύνουαν ἡ Μπέκυ κι’ αὐτὸς ἂν ἔμεναν ἐκεῖ καὶ ἀρπάζοντας τὴ μικρὴ ἀπὸ τὸ χέρι χώθηκε στὸν πρῶτο διάδρομο ποὺ παρουσιάστηκε μπροστά τους. Ἦταν καιρὸς, γιὰτὶ μιὰ νυχτερίδα με τὰ φτερά της εἶχε σβύσει τὸ κερὶ τῆς Μπέκυ.

Οἱ νυχτερίδες κυνήγησαν τὰ παιδιὰ γι’ ἀρκετὸ διάστημα κάνοντάς τα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὸ γελάκι τῆς Ἀννούλας
Ἀνεκρινόθη ἀπὸ τὸν Ρεμὶ

νὰ χώνονται ἀπὸ διάδρομο σὲ διάδρομο ὥσπου ἀπαλλάχθηκαν ἀπὸ αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Τότε ὁ Τόμ ἀνακάλυψε μιὰ ὑπόγεια λίμνη ποὺ οἱ ἄκρες τῆς χάνονταν στὸ σκοτάδι.

Τὰ παιδιὰ ἀποφάσισαν νὰ τὴν ἐξερευνήσουν, ἀλλὰ τότε σκέφθηκαν πὼς ἦταν κουρασμένα καὶ θὰ ἔκαναν καλύτερα νὰ καθίσουν νὰ ξεκουραστοῦν. Τότε γιὰ πρώτη φορὰ ἐνοίωσαν τὴ βαθεῖα σιωπὴ τῆς σπηλιάς νὰ σφίγγῃ σὰν ἓνα παγωμένο χέρι τὴν καρδιά τους καὶ ἡ Μπέκυ εἶπε :

— Δὲν τὸ πρόσεξα, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἔχουν περάσει χρόνια ποὺ δὲν ἀκούσαμε τοὺς ἄλλους.

— Μὰ Μπέκυ, σκέψου πόσο πρὸς βαθεῖα εἴμαστε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Πολὺ βαθεῖα καὶ μακριὰ.

Ἡ Μπέκυ ἄρχισε νὰ φοβάται.

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἀργά, πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω.

— Ναί, καὶ μένα ἔτσι μοῦ φαίνεται.

— Ξέρεις τὸ δρόμο, Τόμ ; Ἐγὼ οὔτε θυμᾶμαι πᾶ ἀπὸ ποῦ περάσαμε.

— Τὸν δρόμο θαρρῶ πὼς θὰ τὸν εὑρίσκω μὰ εἶναι οἱ νυχτερίδες ! Ἄν μᾶς σβύσουν τὰ κεριά, προκόψαμε ! Θὰ δοκιμάσουμε ἀπὸ κανένα ἄλλο δρόμο.

— Καλά. Μὰ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ χαθοῦμε. Θὰ ἦταν τρομερὸ, ἔ ; Καὶ τὸ κορίτσι ἀνατρίχιασε ὁλόκληρο μ’ αὐτὴ τὴν ἰδέα.

Τὰ παιδιὰ μπήκαν σ’ ἓνα διάδρομο καὶ τὸν ἐπέρασαν σιωπηλοὶ κοιτάζοντας κάθε τόσο μήπως ἀπὸ κανένα σημάδι ἀναγνωρίσουν ὅτι τὸν εἶχαν ξαναπεράσει, μὰ ὅλα τοὺς ἦταν νέα κι’ ἄγνωστα. Κάθε φορὰ πρὶν μποῦν σ’ ἓνα καινούργιο διάδρομο ὁ Τόμ τὸν ἐξήταζε καλὰ καὶ ἡ Μπέκυ τὸν κοίταζε με ἀγωνία στὸ πρόσωπο. Καὶ πάντα ἐκεῖνος ἔλεγε :

— Ὁ, πάμε πολὺ καλά. Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ δρόμος, μὰ γρήγορα θὰ τὸν βροῦμε.

Ὡστόσο ὅσο πήγαινε ἔχανε πρὸς πολὺ τὸ θάρρος του ὥσπου ἄρχισε νὰ προχωρῇ στὴν τύχη πιά, ἐλπίζοντας πὼς στὸ τέλος θὰ εὑρίσκει τὸν σωστὸ δρόμο. Ἐλεγε πάντα : «Καλὰ πάμε» καὶ «Ὁραῖον, ὠραῖον» μὰ τὰ λόγια ἔβγαιναν τόσο σβυσμένα ἀπὸ τὰ χεῖλιά του ὥστε ἦταν σὰν νὰ ἔλεγε εἴμαστε χαμένοι.

Ἡ Μπέκυ περπατοῦσε κολημένη σφιχτὰ ἐπάνω του καὶ με δυσκολία προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της. Στὸ τέλος εἶπε :

— Ὁ Τόμ, δὲν με νοιάζει πιά γιὰ τίς νυχτερίδες. Ἄς γυρίσουμε πίσω κι’ ἄς πάμε ἀπὸ κεῖ. Μοῦ φαίνεται πὼς ὅσο προχωροῦμε, τόσο περισσότερο χανόμαστε.

Ὁ Τόμ τὴν κοίταξε ἐρωτηματικὰ κι’ ὕστερα γύρισε πίσω κι’ ἄρχισε νὰ περπατᾷ γρηγορότερα. Λίγο-λίγο ὁ βῆμας του γινόταν πρὸς διστακτικὸ καὶ ἀδέξιο καὶ τότε ἡ Μπέκυ κατάλαβε ἓνα φοβερὸ πράγμα : Δὲν ἤξερε νὰ γυρίσῃ πίσω, εἶχε χάσει τὸ δρόμο !

— Ὁ, Τόμ, γιὰτὶ νὰ μὴ βάλῃς σημάδια.

— Ἡμουνά τόσο βλάκας, Μπέκυ.

Δὲν σκέφθηκα πὼς θὰ γυρίζαμε πίσω ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος. Τώρα δὲν ξέρω τὸν δρόμο. Τὰ μπερδεύα ὅλα.

— Ὁ Τόμ, εἴμαστε χαμένοι, χαμένοι. Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ βγοῦμε ἀπ’ αὐτὴ τὴ φοβερὴ σπηλιά. Ἄχ γιὰτὶ νὰ χωριστοῦμε ἀπ’ τοὺς ἄλλους, γιὰτὶ ;

Ἐπείσε χάμω καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ τόσο σπαρτακτικὰ ὥστε ὁ Τόμ φοβήθηκε μήπως πεθάνῃ ἢ τὸ λιγώτερο μήπως χάσῃ τὸ μυαλό της. Κάθισε κοντὰ της καὶ τὴν ἀγκάλιασε κ’ ἐκείνη σφίχτηκε ἀκόμη περισσότερο ἐπάνω του καὶ ξέσπασε τὴ λύπη της καὶ τοὺς φόβους της σὲ γοεροὺς θρήνους ποὺ ἡ ἡχὴ τοὺς ξαναγύριζε πίσω με περιγελαστικὸ γέλιο.

Μάταια προσπάθησε ὁ Τόμ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος. Στὸ τέλος ἄρχισε νὰ κατηγορῇ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ του καὶ νὰ λέῃ πὼς γιὰ δικό του φταίξιμο βρίσκονταν τώρα σ’ αὐτὴ τὴ φοβερὴ θέσῃ. Αὐτὸ εἶχε καλύτερο ἀποτέλεσμα. Ἡ Μπέκυ σηκώθηκε καὶ εἶπε ὅτι θὰ ἔβαζε τὰ δυνατά της νὰ ἡσυχάσῃ καὶ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε ὅπου κι’ ἂν πήγαινε, μόνο νὰ πάψῃ πιά νὰ μιλάῃ ἔτσι γιὰτὶ ἐκεῖνος δὲν ἔφταιγε περισσότερο ἀπ’ αὐτὴ τὴν ἰδέα.

Ἐκίνησαν λοιπὸν πάλι, χωρὶς σκοπό, χωρὶς ὠρισμένη κατεύθυνση, στὴν τύχη. Τὸ μόνο ποὺ μπορούσε νὰ κάνουν, ἦταν νὰ περπατοῦν. Σὲ λίγην ὥρα πήρε ὁ Τόμ τὸ κερὶ τῆς Μπέκυ καὶ τὸ ἔσβυσε. Ἡ χειρονομία αὐτὴ ἦταν εὐγλωττὴ καὶ δὲν χρειαζόταν ἐξηγήσῃ. Ἡ Μπέκυ κατάλαβε καὶ ὅλες οἱ ἐλπίδες τῆς χάθηκαν, μ’ ὅλο ποὺ ἤξερε ὅτι ὁ Τόμ εἶχε ἀκόμη ἓνα ὁλόκληρο κερὶ στὴν τσέπη του καὶ τρία ἢ τέσσερα κομματάκια. Καὶ πάλι ὅμως ἔπρεπε νὰ κάνουν οἰκονομία.

Σὲ λίγο ἡ κούραση ἄρχισε νὰ κυριεύῃ καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ. Στὴν ἀρχὴ ἔκαναν πὼς δὲν τὴν πρόσεξαν γιὰτὶ τοὺς φαίνονταν φοβερὸ νὰ καθίσουν χάμω ἀκούνητοι, ἐνῶ ἡ ὥρα τοὺς ἦταν τόσο πολὺτιμη. Περπατώντας, προχωρώντας, κάπου πήγαιναν ποὺ ἴσως νὰ τοὺς ἔδρασε στὴ σωτηρία, ἐνῶ ἂν κάθονταν χάμω ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ περίμεναν τὸ θάνατον νὰ ἐρθῇ νὰ τὰ πάρῃ.

Στὸ τέλος ὥστόσο ἡ Μπέκυ, ποὺ ἦταν καὶ πρὸς λεπτοκαμωμένη δὲν μπόρεσε ν’ ἀνθέξῃ περισσότερο. Ἀναγκάστηκε νὰ καθίσῃ. Ὁ Τόμ κάθισε κι’ αὐτὸς δίπλα της καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ σπιτία τους, γιὰ τοὺς φίλους τους, γιὰ τὰ μαλακά τους κρεβάτια — καὶ προπάντων γιὰ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ Μπέκυ ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ καὶ ὁ Τόμ δοκίμασε με κάθε τρόπο

νὰ τὴν παρηγορήσῃ, μὰ ὅ,τι κι’ ἂν τῆς ἔλεγε δὲν ὠφελοῦσε σὲ τίποτε. Ὡσπου τὰ κλάμματα καὶ ἡ κούραση ἔκλεισαν τὰ μάτια τῆς Μπέκυ καὶ τὸ κορίτσι ἀποκοιμήθηκε. Αὐτὸ εὐχαρίστησε τὸν Τόμ. Ἐκάθισε καὶ κοίταξε τὸ λυπημένο της πρόσωπο κι’ ἔβλεπε πὼς με τὸν ὕπνο γινόταν ὁλοκαὶ πρὸς ἡρεμὸ καὶ γλυκὸ. Ἡ γαλήνιαν ἐκφραση τῆς κοιμισμένης μικρούλας σκόρπισε καὶ στὴ δικὴ του ψυχὴ τὴ γαλήνη καὶ ἀκουμπισμένης στὸν τοῖχο ἄρχισε ν’ ἀναθυμιάται τίς εὐτυχισμένες του παλιές ἡμέρες, ὅταν ἡ Μπέκυ ξύπνησε μ’ ἓνα χαρούμενο γέλιο ποὺ ἔσβυσε μόλις ἀνοίξε καλὰ τὰ μάτια της καὶ εἶδε ποῦ βρισκόταν.

— Ὁ, πὼς θὰ μπορούσα νὰ κοιμηθῶ ἀκόμη, εἶπε. Θὰ ἤθελα νὰ μὴν ξυπνοῦσα ποτὲ μου. Ὅχι, ὄχι, μὴ με κοιτᾷς ἔτσι Τόμ. Δὲν τὸ ξαναλέω.

— Ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ κοιμήθηκες, Μπέκυ. Τώρα θὰ εἶσαι ξεκούραστη καὶ θὰ βροῦμε σίγουρα τὸ δρόμο, μὴ σὲ νοιάζῃ.

— Ἄς δοκιμάσουμε. Ἄχ Τόμ, εἶδα μιὰ τόσο ὁμορφὴ χώρα στὸν ὕπνο μου, μοῦ φαίνεται πὼς γρήγορα θὰ πᾶμε ἐκεῖ.

— Μὴ μιλᾷς, Μπέκυ. Κάμε καρδιά. Σηκώθηκαν κι’ ἄρχισαν νὰ γυρίζουν στὴν τύχη μέσα στὸ λαβύρινθο τῆς σπηλιάς χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Τοὺς φαίνονταν πὼς ἦταν μῆνες καὶ βδομάδες ποὺ εἶχαν χωριστεῖ ἀπὸ

τοὺς ἄλλους, κι’ ὅμως αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατόν γιὰτὶ τὰ κεριά τους βαστοῦσαν ἀκόμη.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΑ ΟΥΤΕ ΜΕΝΑ...

Κάποτε σὰς διηγῆθηκα τὸ χαριτωμένο ἀνέκδοτο τοῦ γηραιοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, ποὺ ὅταν ἀκούσε ἀπὸ μιὰ γριὰ πατησιώτισσα πὼς τὴ λένε Γραμματικὴ, τῆς εἶπε πὼς τὸν λένε. . . Συντακτικὸ, καὶ στὸ τέλος χαιρετίσθηκαν ἔτσι : «Ἀντίο, κυρά-Γραμματικὴ μου—Στὸ καλὸ, κύρ-Συντακτικέ μου !». Κάτι ἀνάλογο τοῦ ἴδιου κ. Καμπούρογλου θὰ σὰς διηγῆθῃ σήμερα.

Μιὰ μέρα, στὸ δρόμο, τὸν συνάντησε κάποιος ποὺ τὸν πῆρε γι’ ἄλλον καὶ τὸν προσφώνησε ἔτσι :

— Κύριε Ἀγγελικέπουλε, καλημέρα σὰς !

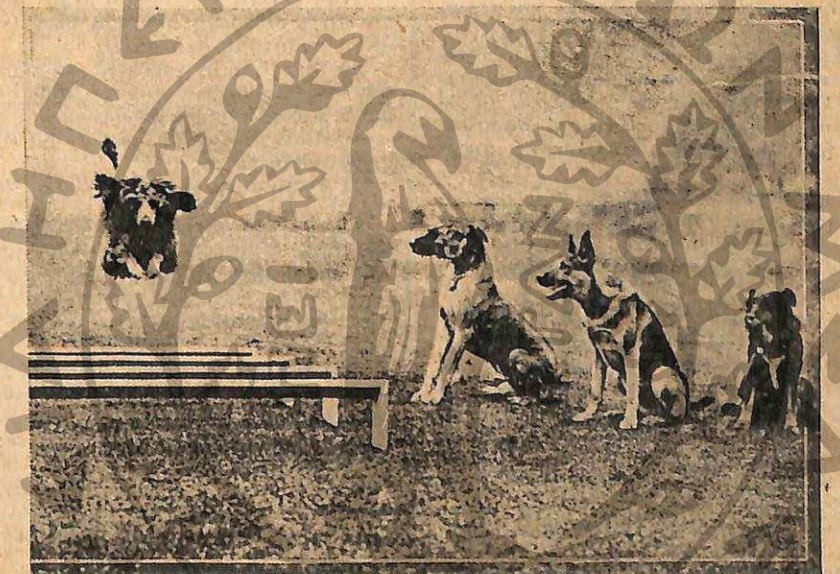
Ὁ κ. Καμπούρογλος δὲν τὸν ἐγνώριζε καθόλου, κατάλαβε πὼς ἔκανε λάθος, καὶ στὸν ἴδιον φιλικὸ τόνον τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Καλημέρα σὰς, κύριε Ζαχαρόπουλε ! (ἔτσι, μ’ ἓνα ὄνομα στὴν τύχη).

— Μὰ δὲν με λένε Ζαχαρόπουλο, κάνει ὁ ἄγνωστος λιγάκι ἐκπληκτος. — Μὰ οὔτε μένα με λένε Ἀγγελικόπουλο ! ἀπαντᾷ γελώντας ὁ κ. Καμπούρογλος. Καὶ περνᾷ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὑπερηδής ἐμποδίων ἀπὸ σκύλους. Τώρα εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ Ἀζόρ κι’ οἱ σεναγωνιστὰι του στέκονται νὰ ἰδοῦν πὼς θὰ πηδήσῃ. . .

627. *Κρυπτογραφικόν*

123456718 = 'Αρχαῖος ναός.
26418718 = Καρπὸς ξυνός.
351 = Πρόθεσις.
4627 = Γλυκύ.
521718 = Μεταφορικὸν μέσον.
68358718 = Βλέπεται μέθιμα κλειστά
718718 = Πέλαγος.
878637 = 'Αρχαία μεγάλη πόλις.
Νηρὶς

628. *Διπλὴ 'Ακροστιχίς*

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θεάν, τὰ δὲ δευτέρα γράμματα πόλιν τῆς 'Αγγλίας :

1, 'Αρχαῖος τραγικὸς ποιητής 2, 'Αλλος ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητής 3, Πόλις τοῦ Πόντου 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 5, Πτηνὸν ὄδικόν.

Δοξαζόμενο 'Ακρωτήρι

629. *Μικτόν*

οω-λβ

Στέλλα Βιολάντη

630. *Γρίφος*

α α τε τε
α Α2 κετ δ' κετ "Ορ θο
α α τε τε
α τε

Πρόμαχος τῆς 'Ελευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσεων τοῦ φύλλ. 32.

431. Διάκονος (διά, κῶνος). 432. 'Ισπανός· σπανός. — 433. Ρέα-ἔαρ. — 434. Πεδιάς (παιδί, ἄς).

435. Σ Α Μ Ο Σ 436. ΑΡΤΕΜΙΣ

(Ραμᾶ, Τάρας,

'Ερμα, Μαία,

'Ιρις, Σαμά-

ρειά). — 437-442.

Τὸ πτερωτὸν εἶ

ναι τὸ Κ: Κρί-

των, 'ΕΚάτη,

'Αλκαῖος, Βου-

Κουρέστιον, 'Ατρακτος, 'Αμερικῇ. —

443. ΑΡΙΩΝ ('Α-σίΑ, ἀλέκτωρ, ἀμφί,

Σαπφώ, αἰών). — 444. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ

μου τὸν Κύριον. — 445. 'Αδίκῃ ζητεῖς

νὰ μ' εὖρης (ἄ, δικάζει, τ' εἰς νά, μ'

εἴς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΗ'—936]

Διαγωνισμὸν μᾶς παρατείνουμε μῆνα :
Δανὶα Μ. Παπασιδέρη, Καλαμάκι, Πα-
λαιὸν Φάληρον. «ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ»

[ΔΗ'—937]

Πρωτοπαίνοντας στήν κίνησιν τοῦ Δια-
πλασσοκόμου ἀλληλογραφῶ καὶ ἀν-
ταλλάσσω κάρτες μὲ τὴν ἀφρόκριμά του.
Γράψατε : Μεγάλου 'Αλεξάνδρου 55, Γραμ-
ματοθυρίς 5, Θεσσαλονίκη.

Μυστηριώδης "Αγνωστος

[ΔΗ'—938]

Βασίλισσα τῶν Δουλουδιῶν, ἀπειρα χά-
ρηκα γιὰ τὰ Μ. Μυστικά σου, ὅπως
χαίρω γιὰ κάθε ἐπικοινωνία μὲ διαπλάσ-
πουλα-ες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΔΗ'—939]

Ναπολιτάν, γιατί πήρατε αὐτὸ τὸ ψευ-
δώνυμο ἐφ' ὅσον ἀνήκει σὲ ΑΛΛΗ ;
Πυργιώτικο Μελανούρι

[ΔΗ'—940]

ΛΩΡΕΤΑ ΓΙΟΥΓΚ, καλὸ ταξίδι καὶ πε-
ραστικά. Πόσο λυπήθηκα, ΠΟΠΗ μου,
ἐταν τῶμαθα ! — Πυργιώτικο Μελανούρι

[ΔΗ'—941]

Μελαγχολικὴ 'Ονειροπόλε, Μελαγχο-
λική "Υπαρξίς, πῶς... πᾶνε οἱ...
καντάδες ; ! 'Αφοῦ λείπει δ... μαεστρός...
φαντάζομαι... παραφωνίες ; ! ! 'Υδραϊόπουλο

[ΔΗ'—942]

Συριανὲ περιμένουμε τετραδιάκια καὶ
ψωτογραφίες πού μᾶς ὑποσχέθηκες.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΥΠΑΡΞΙΣ

[ΔΗ'—943]

Αφοῦ παρακολούθησα τὴν κίνησιν τῆς
Διαπλάσεως τώρα δυὸ χρόνια, ἀπεφά-
σισα νὰ μῶ ο' αὐτὴ γιὰ νὰ φέρω εἰς φῶς
μερικὲς ἀνακαλύψεις πού ἔχω κάμει.

Ντέτεκτιβ Χ

[ΔΗ'—944]

Ξανθὴ 'Αμαζόν, οἶ... ποτικουρίτσες ! ;
Μεροσεντές, χίλιες συγγνώμες γιὰ τὴν
τόση ἀργοπορία τῶν Μ. Μυστικῶν. Τρελ-
λὴ Χαβανέζα (Φρουλᾶν Λίλη) ἀκόμα θυμω-
μένη ;

Διχουδίτσα

[ΔΗ'—945]

Συριανὲ, νὰ μὴ λές τὰ μυστικά σου σὲ
σκανένα, διότι οἱ φίλοι σου σὲ προδίδουν.

Ντέτεκτιβ Χ

[ΔΗ'—946]

Ενδοξος Ναυαρχίς, ἐταν ἡσυχάσῃς στεί-
λε Δ)ση, ἀνυπομονῶ.

Δορελάϊ

[ΔΗ'—947]

Κατόπιν νεωτέρας ἀποφάσεως, ὁ σὺλλο-
γὸς μᾶς προσλαμβάνει ὡς ἀντιπροσώ-
πους ὅλους, ἀνεξαρτήτως φύλου. Μέλη δ-
μως μόνο Διαπλάσοπούλες. Ἐγκρίνεται :
'Οπαδὸς 'Αμερικανισμοῦ, ἀντιπρόσωπος
Βόλου καὶ Τάμ-Τάμ μέλος. — «'Ατθίδες»

[ΔΗ'—948]

Στὴν [ΔΗ'—877] τὸ Μ. 2η νὰ

Μελαγχολικὴ "Υπαρξίς, Ρόμπερ Τεύλορ

Μελαγχολικὸς 'Ονειροπόλος,

[ΔΗ'—949]

Οκυριώτερος σκοπὸς μου πού μπῆκα
σὴν κίνησιν εἶναι, ν' ἀνακαλύπτω
τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Δουκὸς 'Οπλιγκαντώ,
στοῦ ὁποίου τὸ πλευρὸ τίθεμαι, ἂν βέβαια
αὐτὸς θέλει.

«Ντέτεκτιβ Χ»

[ΔΗ'—950]

Ζακυνθινούλα μου, τί γίνεσαι ; γρήγο-
ρα θὰ σοῦ γράψω. 'Ολυμπιανίνη, γιὰ
σου !

[ΔΗ'—951]

ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ μᾶς ΛΕΥΚΗ ΚΑ-
ΜΕΛΙΑ, στέλλουμε στὴ γιορτὴ σου
μῦρις εὐχὲς καὶ φιλιὰ.

ΛΕΥΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, ΕΥΩΔΙΑ ΡΟΔΟΥ

[ΔΗ'—952]

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ σὸ μυρωμένο
σας σκλονάκι, σὰς χαιρετῶ φιλικά.

ΛΕΥΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

[ΔΗ'—953]

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ, ποῖα ἡ διεύθυνσίς σου ;

ΕΥΩΔΙΑ ΡΟΔΟΥ

[ΔΗ'—954]

Νέικο Σ. τί κάνουν οἱ... μπυμπόγροισι,
σάπια πατάτα, πτηνὰ, ξανθὸ κεφάλι,
ντομάτα, σουρωμένο ροδάκινο, τσιτζίκια,
μάτια κλπ. Περιμένω ἀπάντησιν.

Εὐθῦμος Σημαιοφόρος

[ΔΗ'—955]

Χίλιες συγγνώμες, 'Οπαδὲ 'Αμερικαν-
ισμοῦ, διὰ τὴν ἀγγελλία «'Αστέρης»,
ἢ Κοκκινισκουφίτσα δὲν λέγεται Περί-
δου (Διάπλ. βεβαίωτατα). Θὰ ἡσυχάσῃς ;
«'Ατθίδες»

[ΔΗ'—956]

Στέλα Βιολάντη, Μεγάλῃ 'Ιδέᾳ, ἐταν
σπηγαίνετε σὸ 'Ωδεῖον, ἔχετε λιγάκι
τὸ νοῦ σας νὰ χαιρετᾶτε τοὺς γνωστούς.
Πυργιώτικο Μελανούρι

[ΔΗ'—957]

ΚΑΣΤΡΙΝΗ μου, ἀγαπημένη φίλη, διὰ-
βασες τὰ μυθιστορήματα ; Περιμένω
ἐντυπώσεις. Πυργιώτικο Μελανούρι

[ΔΗ'—958]

Φανὴ Τριανταφυλλίδου, δὲν θὰ μᾶς ἔρ-
θῃς φέτος στὰς Σπέτσας ; — 'Εθεάθη
δεσποινὶς ἀεροδυναμικὴ τὸ Σάββατο στὴν
Κηφισιά, ὀνόματι Ζαννὲτ Κ.

Ντόροθι Λαμούρ, Τάυρον Πόουερ

[ΔΗ'—959]

Γαλανομάτα = Πουλίτσα. Μόννα Λίζα =
Μεταλλινού. Πῶς σὰς φάνηκε, μικρὰ
«'Ατθίδες»

[ΔΗ'—960]

Διαπλάσοπουλα, ζητῶ — καὶ ταχέως ἀ-
παντῶ — Μ. ΜΥΣΤΙΚΑ — πάρα πολ-
λά. — Δ)σις : Μάκην Σαχίνην, Νέξ Σμόρνην
151)10, 'Αθῆναι.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

[ΔΗ'—961]

Δάμων καὶ Φιντία : 'Η ἐξαμελὴς παρέα
σὲ θυμάται πάντα καὶ σοῦ στέλλει πολ-
λὰ χαιρετίσματα, ἰδίως ὁ Ιὸς Ταρζάν. —
Γιὰ σου.

[ΔΗ'—962]

Ιντέλλιτζενς Σέρβις, τὸ ὄνομά μου εἴ-
ναι γνωστὸ, γιατί δὲν τὸ κρύβω σὲ δροῦς
μὲ ρωτοῦν. — Τὰ λαγωνικά σας θὰ εἶχαν
ἀξία ἂν ἀποκάλυπταν δροῦς ἐς κρύβονται.

[ΔΗ'—963]

Εξακολουθῶ τὴν ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστι-
κῶν. Δ)σις ἡ ἰδία. — Δεῦλᾳ, τί ἔγινες ;

[ΔΗ'—964]

Νεφερτίτι, 'Ισις, Εὐδάννα, 'Ομπλικαντώ,
Ζακυνθινούλα. Περιμένω τετραδιάκια.

[ΔΗ'—965]

Ιντέλλιτζενς Σέρβις, Δικτάτορες, ἀπὸ τὰς
πολλὰς συγγινήσεις κοντεύουμε νὰ λειπο-
θυμήσουμε !!! Λιγάκι προσοχή !!! βρὲ
παιδιά.

[ΔΗ'—966]

Μέφιστος, Μελαγχολικὴ "Υπαρξίς

[ΔΗ'—967]

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ : Φλύαροι ! τινὲς Φαν-
τάρσι ! .. γιὰ φασαρία ! .. ἀπεπειρά-
θησαν νὰ μᾶς τρομοκρατήσουν (!;) «Πᾶσα
κίνησις παταχθήσεται ! .. ἀμειλίκτης !

[ΔΗ'—968]

Μελαγχολικὴ "Υπαρξίς, εἰμαι καλὰ
ἀπὸ τῆ ἐγχείρησιν, εὐχαριστῶ.

[ΔΗ'—969]

Πανζουρλισμέ, Μιχαὴλ Στρογκόφ κι'
ἐγὼ ἐχάρηκα γιὰ τὴν γνωριμία σας.

[ΔΗ'—970]

Αλεξάντε, ἐχάθηκα γιὰτί ; Τὰ γλυκά
τοῦ Α ἐκάθισαν εἰς τὸ στομάχι :

[ΔΗ'—971]

Κρητικοπούλα συγχώρησέ με γιὰ τὴν
ἀργοπορίαν, ἔχω τίς τεμπελίτσες μου.

[ΔΗ'—972]

Αρεκλίντε, ἐχάθηκα γιὰτί ; Τὰ γλυκά
τοῦ Α ἐκάθισαν εἰς τὸ στομάχι :

[ΔΗ'—973]

Κρητικοπούλα συγχώρησέ με γιὰ τὴν
ἀργοπορίαν, ἔχω τίς τεμπελίτσες μου.

[ΔΗ'—974]

Αρεκλίντε, ἐχάθηκα γιὰτί ; Τὰ γλυκά
τοῦ Α ἐκάθισαν εἰς τὸ στομάχι :

[ΔΗ'—975]

Μελαγχολικὴ "Ονειροπόλε ! Μελαγχο-
λική "Υπαρξίς ! γιατί... τὸση...
μελαγχολία ; ! ; θὰ κολλήσῃς τὸν Ρόμπερ
Τεύλορ ! οἴγουρα !

[ΔΗ'—976]

Μελαγχολικὴ "Ονειροπόλε ! Μελαγχο-
λική "Υπαρξίς ! γιατί... τὸση...
μελαγχολία ; ! ; θὰ κολλήσῃς τὸν Ρόμπερ
Τεύλορ ! οἴγουρα !

[ΔΗ'—977]

Μελαγχολικὴ "Ονειροπόλε ! Μελαγχο-
λική "Υπαρξίς ! γιατί... τὸση...
μελαγχολία ; ! ; θὰ κολλήσῃς τὸν Ρόμπερ
Τεύλορ ! οἴγουρα !

[ΔΗ'—978]

Μελαγχολικὴ "Ονειροπόλε ! Μελαγχο-
λική "Υπαρξίς ! γιατί... τὸση...
μελαγχολία ; ! ; θὰ κολλήσῃς τὸν Ρόμπερ
Τεύλορ ! οἴγουρα !

[ΔΗ'—979]

Μελαγχολικὴ "Ονειροπόλε ! Μελαγχο-
λική "Υπαρξίς ! γιατί... τὸση...
μελαγχολία ; ! ; θὰ κολλήσῃς τὸν Ρόμπερ
Τεύλορ ! οἴγουρα !